

[Udenrigsministeren.]

for, at en del af lånene, normalt op til 25 pct., kan anvendes til at finansiere køb af varer og tjenesteydelser i modtagerlandet selv. Denne praksis, som udnyttes meget ofte, vil også blive opretholdt i de kommende år.

Det stadige debateme i forbindelse med ydelsen af statslånene, sådan som vi også stødte på det under lovbehandlingen, er jo et spørgsmål om afbinding. Det er regeringens opfattelse og holdning, at Danmark ikke bør tage dette skridt isoleret og alene. Udgangspunktet for enhver drøftelse af dette spørgsmål må være, at intet statslån ydes uden efter modtagerlandets ønske og til det af modtagerlandet ønskede formål. Det er på denne baggrund, at hensynet til beskæftigelsen her i landet og til dansk erhvervsliv må indgå i den samlede vurdering af rimeligheden i at ændre praksis. Regeringen er, som ofte sagt, positiv over for dansk deltagelse i en generel og gensidig afbinding af industrilandenens lån til udviklingslandene. De drøftelser, der har været ført herom, er imidlertid endt uden resultat, så spørgsmålet om et bredt internationalt afbindingsarrangement er i dette øjeblik uaktuelt.

I de senere år og også i forbindelse med lovrevisionen for nylig har man diskuteret spørgsmålet om en afbinding, der alene omfatter låntagerlandenes indkøb i andre udviklingslande, altså en afbinding mellem udviklingslandene indbyrdes. En sådan form for afbinding ville nok være af en vis værdi — jeg tror af en vis begrænset værdi, men af en vis værdi — for nogle udviklingslande, og den ville næppe få særlig store konsekvenser for dansk erhvervsliv. Alligevel er også denne vej stillet i bero i den nuværende alvorlige beskæftigelsessituation. Det er imidlertid en af de veje, vi er meget indstillet på at følge, og som vi vil tage op til fornyet overvejelse, så snart der foreligger en mulighed derfor.

Jeg kan nævne, at administrationen af statslånene i den seneste tid er blevet udbygget for at bistå låntagerlandene med at opnå den mest hensigtsmæssige udnyttelse af statslånene. Erfaringerne med denne nyordning har været gode. De berørte udviklingslande har været tilfredse med den grundigere forberedelse af lånene og den bistand, som herigennem er ydet fra dansk side.

Jeg lovede at vende tilbage til spørgsmålet om bistandssamarbejdet gennem EF. Danmarks medlemskab af EF indebærer, at vi på lige fod med de øvrige medlemslande deltager i Fællesskabets udviklingsbistand. Det gælder først og fremmest med hensyn til den udviklingsbistand, som i henhold til Loméaftalen skal ydes til 46 stater i Afrika, Vestindien og Stillehavsområdet. Ifølge denne aftale, der trådte i kraft den 1. april i år, og som udløber i 1980, er EF forpligtet til at yde en samlet bistand til de lande på, hvad der svarer til godt 23 mia danske kr. Danmarks andel heraf er 547 mill. kr. Det beløb skal fordeles mellem dem stort set i forhold til deres folketal. Ifølge aftalen skal dog de mindst udviklede af dem modtage en forholdsvis større andel.

Jeg vil gerne fremhæve som noget meget positivt ved denne EF-bistand, at der her er tale om en bindende aftale. Man ved i de aftaledeltagende udviklingslande, hvad de tilsammen vil modtage, altså det førnævnte beløb på godt 23 mia kr. i de nærmest kommende år. I betragtning af at usikkerhed med hensyn til fremtidige indtægter er et af de store problemer i udviklingslandenes planlægning, er den gennem aftalen med EF opnåede sikkerhed en meget stor fordel. Som et andet meget positivt træk kan nævnes, at der i aftalen er lagt vægt på, at bistanden skal indpasses i de mål og prioriteringer, som er fastsat af udviklingslandene selv.

Endelig bør det nævnes, at bistanden ifølge aftalen skal ydes til projekter og programmer, som bidrager væsentligt til den økonomiske og sociale udvikling i disse lande. Dette svarer alt sammen ganske nøje til formuleringen i den danske lovs formålsparagraf. Gennem vor deltagelse i administrationen af Lomébistanden vil vi fra dansk side medvirke til, at Lomébistanden lever op til denne målsætning. Jeg kan tilføje, at vi gennem dette EF-samarbejde når lande netop blandt de allerfattigste lande, som vi hidtil enten slet ikke eller kun i meget ringe grad har været i forbindelse med, fordi vi, som jeg sagde før, af administrative grunde ikke har kunnet og heller ikke i fremtiden vil kunne spænde over hele kloden.

Lad mig til sidst i omtalen af dette nye indslag i det danske bistandssamarbejde nævne den ordning vedrørende eksportsta-